

**ምዕራፍ ሰባት
እግዚአብሔር ከእኛ
የሚፈልገውን ማወቅ**

ም ዕ ራ ፍ ሰ ባ ት

እ ግ ዚ አ ብ ሔ ር ከ እ ኛ
የ ሚ ፈ ል ገ ው ን ማ ወ ቅ

ከሁሉ በላይ እግዚአብሔርን ለማገልገልና ለአምላካችን ክብር ብቻ ለመኖር የምንፈልግ ከሆነ በቅድሚያ የሚለንን ለይተን ልናውቅ ይገባናል። እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልግብንን ማወቅ ያስፈልጋል። ሙሴም ለእስራኤል ሕዝብ ያስተላለፈው መሠረታዊ መልእክት ይህ ነበር። “እስራኤል ሆይ፣ አሁንስ አምላክህን እግዚአብሔርን ትፈራ ዘንድ፣ መንገዱንም ሁሉ ትሂድ ዘንድ፣ አምላክህንም እግዚአብሔርን ትወድድ ዘንድ፣ በፍጹምም ልብህ በፍጹምም ነፍስህ ታመልከው ዘንድ፣ መልካምም እንዲሆንልህ ዛሬ ለአንተ የማዝዘውን የእግዚአብሔርን ትእዛዝና ሥርዓት ትጠብቅ ዘንድ ነው እንጂ አምላክህ እግዚአብሔር ከአንተ የሚፈልገው ምንድር ነው?” (ዘጳ. 10:12-13) “እግዚአብሔር ከአንተ የሚፈልገው ምንድር ነው?” በማለት ነው ሙሴ እስራኤላውያንን የጠየቀው። ከሙሴ መልስ 12 ነጥቦችን በዝርዝር መመልከት እንችላለን።

- 1▶ እግዚአብሔርን መፍራት
- 2▶ በመንገዱ መሂድ
- 3▶ እግዚአብሔርን መውደድ
- 4▶ እግዚአብሔርን ማምለክ
- 5▶ የእግዚአብሔርን ታላቅነት መገንዘብ

- 6▶ የእግዚአብሔርን ውለታ ማሰብ
- 7▶ በንጽሕናና በቅድስና ሕይወት መኖር
- 8▶ እግዚአብሔርን መስማት
- 9▶ በእግዚአብሔር ርኅራኄ መመላለስ
- 10▶ በእግዚአብሔር ቃል ኪዳን መጽናት
- 11▶ ከእግዚአብሔር ጋር መጣበቅ
- 12▶ እግዚአብሔርን ማክበር ናቸው።

እነዚህን መሠረታዊ ባህርያት ዘርዘር አድርገን መመልከት ትልቅ ትምህርት ይሰጠናል።

1▶ እግዚአብሔርን መፍራት።

“አሁንስ አምላክህን እግዚአብሔርን ትፈራ ዘንድ...”
 (ዘዳ. 10:12) ብሎ ለእስራኤል ሕዝብ ማሳሰቢያ ይሰጣል።
 ማሳሰቢያው ዛሬም ለእኛ ለሁላችን በእግዚአብሔር ስም ለተጠራን፤
 በመንፈሱ ለታተምን፤ በጌታ ደም ለነጻን ሁሉ የሚሠራ ዘላለማዊ
 ማሳሰቢያ ነው። ለመሆኑ እግዚአብሔርን መፍራት ማለት ምን ማለት
 ነው? እግዚአብሔርን መፍራት ማለት ለእርሱ የሚገባውን መልሶ መስጠት
 ማለት ነው። ለእርሱ የሚገባውን መስዋእት፤ አክብሮት፤ አምልኮት፤
 ጊዜ፤ በፍርሃትና በትህትና እንዲሁም በደስታ እናቀርብለታለን። ፈሪሃ
 እግዚአብሔር በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ዙፋኑን ሲዘረጋ እነርሱም
 ከድፍረትና ከግድየለሽ ኃጢአት ነፃ ይወጣሉ። እግዚአብሔርን የሚፈራ
 ቀኑን ሙሉ በግድየለሽነት አይኖርም። እግዚአብሔርን ለማክበር
 የሚፈልግ ሰው በድፍረት ኃጢአት ውስጥ አይመላለስም። ዳዊትም
 የጸለየው ጸሎት የሚያጸናው ይህንኑ እውነት ነው። “እግዚአብሔር ሆይ

ከድፍረት ኃጢአት እንጻኝ።” ያለው ፈሪሃ እግዚአብሔር ልቡን በሞላ ጊዜ ነው። ፈሪሃ እግዚአብሔር ያላቸው ሰዎች ቅን ልብ ስላላቸው፣ እግዚአብሔርን ከነሙሉ ከብሩና ስልጣኑ ያዩታል። በዚህ ወቅት ራሳቸውን ከድፍረትና ከግድየለሽነት ኃጢአት ይጠብቃሉ፤ ይርቃሉም። እግዚአብሔርን በሚፈሩ ሰዎች ላይ የሚታየው እንደበታቸውን የመግዛት ሕይወት ዋነኛ ምልክታቸው ነው። ምላሳቸው አይገዛቸውም፤ እነርሱ ይገዙታል እንጂ። ምላሳቸው የእግዚአብሔርን ክብር ብቻ ይናገራል። ታላቅነቱን ያወጋል። ለዚህም ነው ሐዋርያት እኛ ግን ለጸሎትና ለቃሉ አገልግሎት እንተጋለን በማለት ያወጁት። ምክንያቱም በበዓለ ሃምሳ ቀን እንደበታቸው በእግዚአብሔር እሳት ተነክቷልና። እንደበትን መግዛት ምንኛ ታላቅ ነገር ነው። ያዕቆብ እንደበቱን የሚገዛ ሰው ብርቱ ነው ብሎ ያሞካሸዋል። እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሰዎች ቅን ካልሆነ ፍርድ ይለያሉ። በሚያዩትና በሚመስላቸው ብቻ ተንተርሰው አይፈርዱም እውነት የሆነውን ብቻ በመናገር ቅን ፍርድን ይፈርዳሉ። ከእውነተኛ ነገር ጋር ብቻ ይተባበራሉ። ጳውሎስ ለፊልጵስዩስ በጻፈው መልእክቱ ምዕራፍ 4:8 ላይ ተጽፎአል። ፈሪሃ እግዚአብሔር የነገሠበት ሰው፣ ከኩራትና ከትዕቢት በሽታ ነጻ ይሆናል። በእምላክነቱ፣ በታላቅነቱ፣ በግርማና ሞገሱ፣ በጌትነቱና በገዥነቱ እምላክን መፍራት ያ ቀዳሚ የሆነና ክርስቲያን በትጋት ሊጠብቀው የሚገባ ጉዳይ ነው።

2▶ በመንገዱ መሄድ።

“እስራኤል ሆይ አሁንስ እምላክህን እግዚአብሔርን ትፈራ ዘንድ፣ በመንገዱም ሁሉ ትሂድ ዘንድ፤...” ይላል። (ዘጸ.

10:12) እግዚአብሔርን መፍራታችን የሚታወቀውና የሚታየው በመንገዱ በመሄዳችን ነው። ታዲያ ይህ “በመንገዱ መሄድ” ማለት ምን ማለት ነው? አዎ! በመንገዱ መሄድ ማለት እንደ ቃሉ መኖር፣ ፈቃዱን ማድረግ፣ ከሌላ የክፋት መንገድ መለየት ማለት ነው። የእግዚአብሔር መንገድ ከሌሎች መንገድ የተለየ ነው። “ምስጉን ነው በክፉዎች ምክር ያልሂደ፣ በኃጢአተኞችም መንገድ ያልቆመ።” (መዝ. 1:1) ለአምላኩ ተለይቶ ከአምላኩ ፈቃድና ጐዳና ፈቀቅ ሳይል በክፉዎች መንገድ ሳይ ያልቆመና ያልሂደ ሰው ምስጉን ነው ይለዋል፤ ዘማረው ዳዊት ይህን በማድረጉ እግዚአብሔር የሚሰጠው ዋጋ የሚለግሰውም በረከት አለ። ይህንን በረከት በመዝሙረ ዳዊት ምዕራፍ 1 ላይ በዝርዝር ሰፍሮ እናገኘዋለን። ለክፉዎችም የተመደበውን ዕጣ በዚያው ንጽጽር ሰፍሮ እንመለከታለን። በእግዚአብሔር የጻድቃን መንገድ እንደሚታወቅና የክፉዎችም መንገድ እንደሚጠፋ በሚገባ ተገልጿል። የእግዚአብሔርን መንገድ ሰፋ አድርገን ስንመለከት 8 ነጥቦችን በዝርዝር መቀኘት እንችላለን።

2:1 በእግዚአብሔር መንገድ መሄድ ማለት እንደ ቃሉ መኖር ማለት ነው።

2:2 ፈቃዱን ማድረግ ማለት ነው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ በሙሉ ሃሳባችን፣ ስሜታችንና ልባችን ማድረግ ማለት ነው።

2:3 እግዚአብሔርን ደስ ለሚያሰኘው ነገር ራሳችንን ለይተን መስጠት ማለት ነው።

2:4 በአዲስ ሕይወት መመላለስ ማለት ነው። “እንግዲህ ክርስቶስ በአብ ክብር ከሙታን እንደ ተነሣ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ፤...” (ሮሜ. 6:4)

2:5 የእምነትን ሕይወት መኖር ማለት ነው። “እንግዲህ

ሁልጊዜ ታምነን፤ በእምነት እንጂ በማየት እንመላለስምና...”
(2ቆሮ. 5:6)። በማየት ሳይሆን በእምነት መመላለስ እግዚአብሔርን ደስ ስለሚያሰኝ፤ በእግዚአብሔር መንገድ መሄድ ማለት ነው።

2:6 በመንፈስ መመላለስ ማለት ነው። “ነገር ግን እላለሁ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ።” (ገላ. 5:16) የመንፈስ ቅዱስን ፈቃድ ማድረግ ማለት ነው።

2:7 እንደሚገባን እንደ ጥሪዎችን መመላለስ ማለት ነው። “እንግዲህ በጌታ እስር የሆንሁ እኔ በተጠራችሁበት መጠራታችሁ እንደሚገባ ትመላለሱ ዘንድ እለምናችኋለሁ፤” (ኤፌ. 4:1)

ክርስቲያኖች እንደ ጌታ ልጅነታቸው ሊመላለሱበት የማይገባቸው መንገድና አካሄድ አለ፤ ስለዚህም ነው የእግዚአብሔር ቃል ከዓለም እንለይ ዘንድ የሚያሳስባን።

2:8 በፍቅር መመላለስ ማለት ነው። “እንግዲህ እንደ ተወደዱ ልጆች እግዚአብሔርን የምትከተሉ ሁኑ፤ ክርስቶስም ደግሞ እንደ ወደዳችሁ ለእግዚአብሔርም የመዓዛ ሽታ የሚሆንን መባንና መሥዋዕትን አድርጎ ስለ እናንተ ራሱን አሳልፎ እንደ ሰጠ በፍቅር ተመላለሱ።” (ኤፌ. 5:1-1) በዚህ ጥቅስ ላይ እንደ ተገለጸው በፍቅር መመላለስ በእግዚአብሔር መንገድ መሄድ ማለት ነው።

3፤ እግዚአብሔር አምላክን መውደድ።

እርሱን የምንፈራ ከሆነ በእርሱ ፍርሃት ተሞልተን በመንገዱ የምንሄድ ከሆነ፤ የሚቀጥለው ውጤት እግዚአብሔርን መውደድ ነው። እግዚአብሔርን ስንወድ አንድ በድንቅ የሚከናወን አስገራሚ ነገር አለ። ይኸውም በሰብዐዊነት ሚዛን ለሚወደድ ሰው ትልቁ የፍቅር

መግለጫ የከበረም ቢሆን የቀለለ ስጦታን መስጠት ነው። ከሁሉ በላይ ግን እጅግ የከበረ ስጦታ የሚሆነው ራሱን በምንሰጥበት ጊዜ ስለሆነ፤ የእግዚአብሔር ውዴታ በሙላት በውስጣችን ሲገባ በእኛም ሕይወት የሚፈጸመው ትልቁ እርምጃ ራሳችንን ለእርሱ አሳልፈን መስጠት ይሆናል። ራሳችንን ለእርሱ ሰጥተን ፍቅራችንን ለመግለጽ እንወስናለን። እግዚአብሔር ከልጆቹ የሚፈልገው ቁሳዊ ስጦታን ሳይሆን እነርሱን ራሳቸውን ነው። ስለዚህ ነው ጌታ ከአገልግሎታችን የበለጠ እኛን የሚፈልገው። በራሳችን ቦታ ስብከታችንን፣ ዝማሬአችንን፣ ሌሎችንም የጸጋ ስጦታዎቻችን መስጠቱ አግባብ አይደለም፤ እርሱንም አያረካውም። ደስ የሚያሰኘው ስጦታችን ራሳችንን ለእርሱ ስናቀርብለት ነው። ከዚያም በኋላ በተራው የእኛም ልብ በእግዚአብሔር ፍቅር ይሞላል፤ ሌሎችንም እንዲሁ እንድንወድ እንሆናለን።

4▶ እግዚአብሔርን ማምለክ።

እግዚአብሔርን ከወደድን በኋላ እኛ የራሳችን እንዳንሆን ለእርሱ ሰጥተናልና፤ ራሳችንን መስጠታችንንም የምንገልጸው እርሱን በማምለክ ነው። እግዚአብሔርን አመልክቶለሁ ብሎ፣ ለጸሎት ጊዜ ያጣ ሰው በእውነት የጌታ ፍቅር በውስጡ አለ ብሎ ለመናገር አያስደፍርም። እግዚአብሔርን የምንወድድ ከሆነ እርሱን ለማምለክ መስዋዕት እንሰዋለን። ያለ ዋጋ ለአምላክ መስዋዕትን አናቀርብም። እግዚአብሔርን ለማምለክ ዋጋ መክፈል ይኖርብናል። እኛም ብንሆን እግዚአብሔርን ከወደድነው በዚህ በሰውነታችን ልናደርግ የምንችለው እርሱን በእውነት ማምለክ ብቻ ነው። የተፈጠርነው፣ የተዋጀነው፣ የተወደድነውም እግዚአብሔርን ለማምለክ ብቻ ነው። እግዚአብሔር

ከእያንዳንዳችን ሕይወት የሚሻው ንጹሕና እውነተኛ እምልኮታችንን ነው። “ነገር ግን በእውነት የሚሰግዱ ለአብ በመንፈስና በእውነት የሚሰግዱበት ጊዜ ይመጣል አሁንም ሆኖአል፤ አብ ሊሰግዱለት እንደ እነዚህ ያሉትን ይሻልና፤” (ዮሐ. 4:23)

በእምልኮ ውስጥ የእግዚአብሔር ድምጽ፣ ምረት፣ ፈውስ፣ መጽናናትና መፈታት አለ። እምልኮ ውስጣዊ መስዋዕት ነው። እገልግሎት ውጫዊ ነው፤ ነገር ግን መለኰታዊ፤ እውነተኛ በመንፈስ ቅዱስ የተቀባ እምልኮ ማንም የማይደርስበት ከውስጣችን ለጌታ የምናቀርበው መስዋዕት ነው። የነፍስ መስዋዕት ነው። እምልኮ እስትንፋስ ነው፤ ያለ እስትንፋስ ሰው ሕልውና አይኖረውም። እምልኮ ያን ያህል ውድ ነው።

እምልኮን መከራ ሐዘንና ጭንቀት አይበግረውም። በእነዚህ ሁሉ የሕይወት ድቀቶች ውስጥ እግዚአብሔርን ከማምለክ የሚገታን ነገር አይኖርም፤ ግን የሰውን ልጅ ከእምልኮ የሚያርቀውና ሲያደናቅፈው የሚታየው ቅጥ ያጣው ድሎቱ ነው። አለ ቅጥ የበዛ የቅንጦት ሕይወት እንኳን እምላክን፣ የራስንም ማንነት የሚያዘነጋ ነው። ስለዚህ በሚመችም ሆነ በማይመችም መንገድ ለእግዚአብሔር የሚገባውን የእምልኮን መስዋዕት ለማቅረብ የተጋን ልንሆን ይገባል።

5፤ የእግዚአብሔርን ታላቅነት መገንዘብ።

እግዚአብሔርን በመውደድ ራሳችንን መስዋዕት አድርገን በማቅረብ ስንመለከት የሚከተለው ክስተት የእርሱን ታላቅነት በሕይወታችን መገንዘብ ነው። በዚያን ጊዜ “እግዚአብሔር ሆይ! ታላቅ፣ ፃድቅና ኃያል ነህ፤” የሚለው ምስጢር ወደ ውስጣችን ዘልቆ ይገባል። ሁሉ የእርሱ ስለሆነ የእኛ ድርሻ ታላቅነቱን መረዳት ብቻ

ነው።

6) የእግዚአብሔርን ውለታ ማስተዋል።

የእግዚአብሔርን ታላቅነትና ሁሉን ቻይነት የተገነዘበ ሰው ውለታውንም አብሮ የሚያስተውል ልብ አለው። ምክንያቱም የሆነው ነገር ሁሉ ከእርሱ እንደ ተገኘ አይዘነጋም።

ማስተዋል ምንኛ አስደናቂ ስጦታ ነው። እስራኤላውያን እግዚአብሔር ብዙ ነገሮችን አከናውኖባቸው እያለ በማስተዋል ጉድለት ምክንያት ከተደላደሉ በኋላ ክንዳችን አደረገልን በማለት መታበይና የጌታን ውለታ መርሳት ጀመሩ፤ የእግዚአብሔርን ውለታ ማስተዋል ተሳናቸው። ክንዳቸው አምላካቸው ሆኖ ጣዖት እስኪሆንባቸው ድረስ ያጉረሰ የአምላካቸውን የእግዚአብሔርን እጅ ነክሱ። ምንኛ ልብ የሚሰብር ክዋኔ ነው?

እኛም ዛሬ የሆነውን ሁሉ በራሳችን ጥረትና ድካም እንዳደረግነው በማውራት የጌታን ውለታ በመርሳት አምላካችንን እንዳናሳዝን እንጠነቀቅ ዘንድ ይገባናል። ስለዚህ ይህን ውለታ ለዘላለም እንዳንረሳው በልባችን አትመን ማኖር ይገባናል።

7) በንጽሕናና በቅድስና ለእግዚአብሔር መኖር።

የእግዚአብሔርን ውለታ የሚያስተውል ሕይወትን ስናፈራ ውለታ የዋለልንን፣ ከትቢያ ያነሳንን፣ በስንት ሸለቆ ጠብቆ ያሳለፈንን አምላካችንን በአካሄዳችን እንዳንበድለው በመጠንቀቅ ራሳችንን በንጽሕናና በቅድስና ለእርሱ ክብር እናኖራለን። በታላቅነቱ ያየነው

ልናመልከው የወሰንለት አምላክ ውለታውን የምናስበው ጌታ የማይሻውን ማንኛውንም የልባችንን ሽለፈት ማስወገድ ይገባናል። የውስጥ ቅድስናና ንጽሕና ያስፈልገናል። የአነጋገር፣ የአረማመድ የታይታ ቅድስና ሳይሆን የውስጥ የነፍስ ቅድስና ያሻናል። የኢሳይያስ ጩኸት ይህንኑ የሚያመለክት ነው። እግዚአብሔርን አይቶ መልሶ ጉድለቱን የማያስተውል አይኖርም፤ ስለዚህ ጌታ ለኢሳይያስ የሰጠው ዕድል ለእኛም የሚያደርግልን አምላክ ስለሆነ መጠየቅ የእኛ ፈንታ ነው።

8፬ የእግዚአብሔርን ድምፅ መስማት።

በንጽሕና የምንኖር ከሆነ የእግዚአብሔርን ድምጽ እንሰማለን። ለፈቃዱ እንድንኖር የሚያደርገን የእግዚአብሔርን ቃል መስማት ዋናና አቢይ ጉዳይ ነው። አንገተ ደንዳና ያለመሆን፣ እልከኛ ያለመሆን የሚገኘው እግዚአብሔርን በመስማት ነው። በ1ሳሙ. 15:22 እንደ ተገለጸው መታዘዝ ከመስዋዕት ማዳመጥም ከአውራ ስብ ከማቅረብ ይልቅ እጅግ በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደደ ለመሆኑ በሚገባ እንመለከታለን። ቃሉን ሰምተን ስንታዘዝው በዮሐንስ ራእይ 1:10-12 እንደምንመለከተው ዮሐንስ የሚናገረውን ድምጽ ለመስማት ዘወር አለ። ይህም አንገተ ደንዳና ሳይሆን እግዚአብሔርን ለመስማትና ለመታዘዝ ያለውን ትህትና የሚያሳይ ነው። ያኔ ዮሐንስ ጌታን በክብሩና በሞገሱ በታላቅነቱና በኃይሉ ተመለከተው። ሰገደለትም። አንገተ ደንዳኖች እግዚአብሔርን መስማት ስለማይችሉ፣ የእግዚአብሔርን ውበት አያዩም። የጌታን መንገድ አይረዱም። የእርሱን ፈቃድ አይለዩም።

9) በእግዚአብሔር ርኅራኄ መመላለስ።

የእግዚአብሔርን ድምጽ የሚሰማ ሰው በርኅራኄ የተሞላ ነው። ለሌላው የማሰብ፣ የሌላውን ሸክም የመሸክም ሕይወት የሚገኘው በርኅራኄ ከተሞላን በኋላ ነው። ለድሆች ማዘንና ለሚጨነቁት መልካም መሆን የርኅራኄ ሕይወት ውጤት ነው። የርኅራኄ ሕይወት ከግድየለሽነት ሕይወት የነፃ ነው። ለሚጠፉት መራራትና መፈለግ የእግዚአብሔር ታላቅ ፈቃድ ነው። የማይራራ ሰው ለታላቁ ተልዕኮ ኃላፊነት ግድ የለውም። የማይራራ ሰው፣ ለነፍሳት ደገንነት ግድ የለውም። እንግዶችን የሚቀበል ሰው የርኅራኄ ሰው ነው። ርኅራኄን የተሞላ ሰው ሌላውን ያከብራል።

10) በእግዚአብሔር ቃል ኪዳን መጽናት።

የሚራራ ሰው፣ በእምላኩ ኪዳን መግባት አይጠራጠርም አያፍርምም፤ የመሐላን ሕይወት እንድንለማመድ የሚያደፋፍረን ሳይሆን በእምላካችን ተማምንን ቃል ኪዳን እንድንገባ የሚያነቃቃን ነው። እግዚአብሔር ከሁሉ በላይ ስለሆነ፣ በእርሱ ስም የምንገባውን ኪዳን እንድንጠብቅ ሲያሳስበን ነው። ስሙ ይረክስ ዘንድ እግዚአብሔር አይፈልግም። ለሌሎች የገባነውን ቃል፣ አንዴ በጌታ ስም ገብተናልና ባንፈጽመው የእርሱን ስም ስላረክሰን እንጠየቅበታለን። በአዲስ ኪዳን ሁለት ኪዳናት ይገኛሉ።

1ኛው ከእግዚአብሔር ጋር የምንገባውን ኪዳን የሚመለከት ሲሆን፡

2ኛው ደግሞ ከሰዎች ጋር የምንገባውን ኪዳን የሚጠቁም ነው።

በአደባባይ ለመጀመሪያ ጊዜ ጌታን ስንቀበል ኢየሱስ ከዛሬ ጀምሮ ጌታዬና አምላኬ ይሆናል ብለን ቃል ኪዳን እንገባለን። ያ ኪዳን ለዘላለም መጠበቅ አለበት።

በተጨማሪም ጋብቻን በምንፈጽምበት ወቅት በእግዚአብሔርና፤ በእግዚአብሔር ጉባኤ ፊት ቃል ኪዳን እንገባለን፤ ይህም ቃል ኪዳን በእግዚአብሔር ስም የፈጸምነው ስለሆነ፤ መጠበቅ የግዳችን ነው። ሰይጣንም ከእግዚአብሔር ጋር ሊያለያየን ሲሻ እንደምንም ብሎ የሚወስደው እርምጃና ውጊያ በገባነው ጥብቅ ቃል ኪዳን ላይ ነውና መጠንቀቅ ይኖርብናል።

11። ከእግዚአብሔር ጋር መጣበቅ።

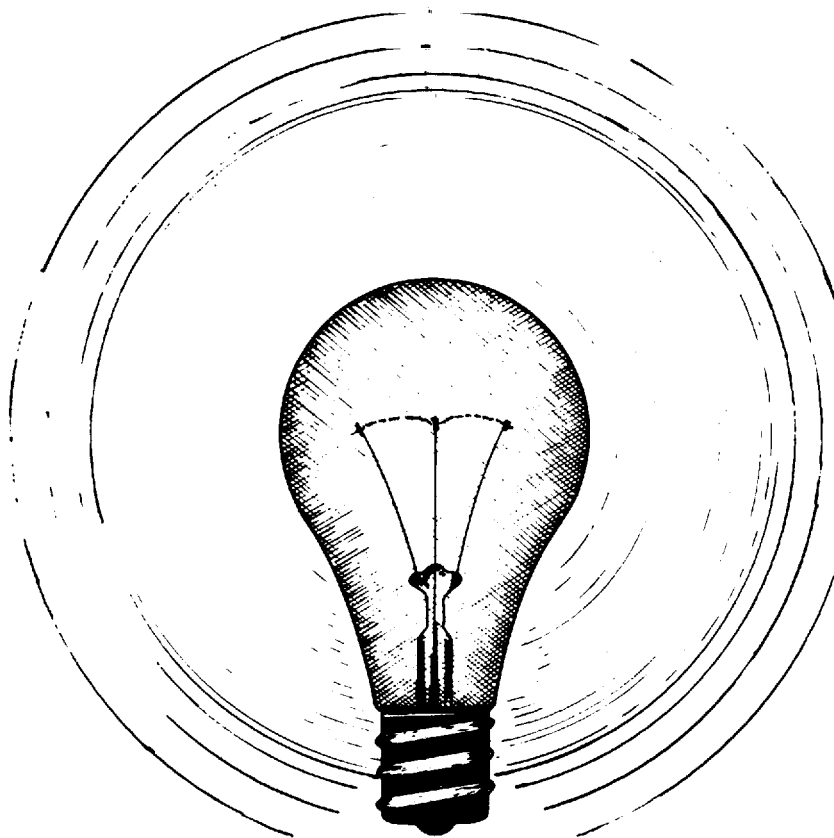
ቃል ኪዳን ከእግዚአብሔር ጋር የመጣበቅን፤ የሙጥኝ ማለትን የሚያሳይ ምልክት ነው። በዚህ ዘመን የክርስቶስ መገለጥ በቀረበበት በዚህ በመጨረሻው ጊዜ እኛ ማድረግ የሚኖርብን ዋናና ትልቁ ነገር እግዚአብሔርን አጥብቀን መያዝ ነው። ሁሉም ነገር ቢቀርም እንኳ እግዚአብሔርን ለመልቀቅ የሚያስብ ልብ እንዳይኖረን መጠንቀቅ አለብን። የሚያዛልቀው እርሱ ብቻ ነው። ምንም ነገር ከእርሱ እንዳይለየን ያስፈልጋል። (ሮሜ. 8:35)

12። እግዚአብሔርን ማክበር።

ከእግዚአብሔር ጋር ከተጣበቅን እግዚአብሔርን እናከብረዋለን። በፊታችን ያደረገውን ትልቅ ነገር ተመልክተን እግዚአብሔር ከብራችን ይሆን ዘንድ የጌታ ቃል ያሳስበናል። ከእግዚአብሔር ጋር ከተጣበቅን

በሕይወታችን ገብቶ የሚሸነግለን ክብርና ሞገስ አይኖርም። ክብራችን
እግዚአብሔር ይሆናል። ሞገሳችን፣ መከታና እረኛችን ይሆናል።
እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው እርሱን እንፈራ ዘንድ ነው። እርሱ
ክብራችን ነው።

ክፍል- ሦስት በራእይ ማደግ

ምዕራፍ ስምንት

ራእይ ምን ድነው?

“ንጉሥ አግሪጳ ሆይ፡- ስለዚህ ከሰማይ የታየኝን ራእይ እምቢ አላልሁም።” (ሐዋ. 26:19)

ራእይ በመንፈሳዊው ዓለም ብቻ ሳይሆን፤ ከመንፈሳዊ አሠራር ውጭ የሚገኙ ሰዎች የሚጠቀሙበት ቋንቋ ነው። የራእይን ምንነት ለመገንዘብና ብያኔም ለመስጠት፤ የአተረጓጎማችን ይዘትና አስተያየት ወሳኝ ይሆናል። ክርስቲያኖች ራእይን፤ ሌሎች የማያምኑ ወይም ዓለማውያን እንደሚያዩት፤ እንደሚተረጉሙትና እንደሚበይኑት ዝም ብለን የጅምላ ትርጉም ከሰጠነው፤ ከቶም የራእይን ምንነት ተረድተናል ብለን በሙሉ አፋችን ለመናገር አያስደፍረንም። በተለይ ሰማያዊው ራእይ ለክርስቲያኖች ልዩ ትርጉም እንዳለው ማወቅ ይገባናል። ይኸንንም እውነት የምንገነዘበው በእርግጥም የራእይን ምንነት ስንረዳ ብቻ ነው።

በዚህ መጽሐፍ የራእይን ምንነት በጉልህ ሊያስረዱን የሚችሉትን ዝርዝር ነጥቦችን በሰድስት ክፍለን ለማየት እንሞክራለን። እግረ መንገዳችንንም እንደ እግዚአብሔር ቃል “ራእይ ማለት ምን ማለት ነው?” የሚለውን ጥያቄ መልስ በመስጠት የራእይን፤ በተለይም የሰማያዊ ራእይን ወሰነ ትርጉም በአጠቃላይ መልኩ ለመስጠት እንሞክራለን። በዚህ መሠረት እንግዲህ፡-

አንደኛ ራእይ ማለት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ መለኰታዊ መገለጥ

ነው። ራእይ ከዕለት ተዕለት ልምምድና ከተፈጥሮአዊ አሠራር ውጭ እግዚአብሔር ለልጆቹ መሠረታዊ ነገሮችን የሚገልጥበት መለኰታዊ አደራረግ ነው። ከእነዚህም ውስጥ ጥቂቶቹን ለመጥቀስ ያህል፡-

1. እግዚአብሔር ከሰው ግምት ልምምድ ውጭ ራሱን /ከብሩን/ የሚገልጽበት፤

2. እግዚአብሔር በሰው ልጆች ሕይወት ውስጥ ሊፈጽም ያለውን እቅዱንና ዓላማውን የሚገልጽበት፤

3. የገለጠውን ዓላማና እቅድ በተግባር የመተርጎሚያ ስልቱንና ዘዴውን የሚያሳውቅበት ነው። (የእርሱን ሥራ በእርሱ መንገድና ኃይል የሚያከናውንበትን የሚያሳይበት አሠራር ነው)

በሁለተኛ ደረጃ የራእይን ወሰን ትርጉም ሠፋ አድርገን ስንመለከተው፡- ራእይ እግዚአብሔር ለልጆቹ የሚሆን መለኰታዊ ምሪትን የሚሰጥበት ዓይነተኛው የመገናኛ ዘዴ ነው። በዚህም ምሪት ውስጥ እግዚአብሔር ሥርዓትን ይደነግጋል፤ ምክንያቱም ያለ መለኰታዊ ምሪት፤ ራእይ ከቅዠት አይለይም፤ ያለ መለኰታዊ ምሪት ሥርዓትንም መደንገግ አይሞከርም። እግዚአብሔር ሕዝብን ሥርዓት ለማስያዝ ድንጋጌን ይሰጣል፤ ድንጋጌን ለመስጠት መለኰታዊ የሆነውን አመራሩን በራእይ ይገልጻል፤ አለበለዚያ “ራእይ ባይኖር ሕዝብ መረን በሆነ ነበር” የሚለው ቅዱስ ቃል ባሳስፈለገም ነበር።

መረን ማለት በአማርኛ ቋንቋ፤ ሥርዓት የለሽ፤ ስድ የተለቀቀ፤ ማለት ነው። ታዲያ በሥርዓተ አልበኝነትና በስድነት ውስጥ የሚገኘውን ሕብረተሰብ ስለ እግዚአብሔር ዘላለማዊ እቅድና ሐሳብ ቢገለጽለት ውኃ በድንጋይ ላይ እንደማፍሰስ ያህል እንጂ፤ ፍሬያማ ይሆናል ብሎ ለመገመት አያስደፍርም። ከዚያ ይልቅ አስቀድሞ፤ ሕዝቡ ስድነቱን፤ መረንነቱንና ሥርዓት የለሽነቱን፤ የሚያርቅበት፤

የሚያስተካክልበትና ለመለኮታዊ ሥርዓት የሚገዛበትን፤ መለኮታዊ ምሪት ከእግዚአብሔር ያገኘ ዘንድ ያሰፈልጋል። ሥርዓትና ድንጋጌ በራእይ በኩል ከአምላኩ ማግኘት ይገባዋል። አለበለዚያ ግን በመረንነቱ ይጠፋል።

በሦስተኛ ደረጃ ራእይን ስንበይነው፡- ራእይ ከመንፈሳዊ አሠራር አንጻር፤ በሰማይ የሚከናወነውን መለኮታዊ እቅድና ተግባር በምድር ላይ እንዴት እንደሚፈጸምና እንደሚደረግ የሚገለጽበትና የሚተረጎምበት አምላካዊ መመሪያ ነው። እግዚአብሔር ራእይን ሲሰጥ እንዲያው በቁመ፤ እንደ ተውኔት የሚታይ፤ ትርኢት አድርጎ ሳይሆን በውስጡ እጅግ ታላቅ መንፈሳዊ ረብ ወይም ቁምነገሮች ያላቸውን መገለጦች፤ ማስተዋሎችና ጥበቦችንም ጭምር እያይዞ ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር በሰማያዊው ሥፍራ የሚያሳየውንና የሚገልጠውን ራእይ፤ በዚህ በምንኖርበት ዓለም ውስጥ፤ ተጨባጭና ተግባራዊ ለማድረግ፤ እነዚህ መገለጦች፤ ጥበብና ማስተዋል የተሰኙት ዋና ዋና መገልገያዎች ወሳኞች ናቸው። በማቴዎስ ወንጌል 16:17 ላይ እንደ ተገለጸው ጴጥሮስ የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስን ማንነት ከሌሎች ሐዋሪያት ቀደም ብሎ “አንተ የሕያው የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ነህ” በማለት ሲገልጽ፤ ጌታ በጊዜው የሰጠው ምላሽ እጅግ መሠረታዊ ቁም ነገር ነበር። ይኸውም “በሰማያት ያለው አባቴ እንጂ ሥጋና ደም ይህን አልገለጠልህምና ብፁዕ ነህ።” ብሎ ነበር የመለሰለት። መንፈሳዊ እውነታዎች ምንጫቸው ሰማያዊ ነው። ለማንኛችንም የተገለጠልን እውነት ምንጩ ከላይ ከሰማይ ከእርያም ካልሆነ በቀር ከቶም ሌላ መገኛ ይኖረዋል ተብሎ ማሰብ አላዋቂነት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ይህን ስለ ተገነዘበ ነበር “ከሰማይ ለታየኝ ራእይ” ያለው። በተጨማሪም ነቢዩ ዳንኤል መልአኩ ይዞ ያመጣለትን ራእይ፤ “ከሰማይ

የተገለጠልህን” በማለት ነው ያሳወቀው፤ ዮሐንስም ያንን ሰፊና እስገራሚ ራእይ የተመለከተው፤ ከሰማይ በተገለጠለት መሠረት ነው። እነዚያንም ራእዮች መረዳት የቻለው ሰማያዊ ጥበብና ማስተዋልን፤ ከመገለጡ ጋር ስለ ተሰጠው ነበር። ለዳንኤልም ከራእዩ ጋር ሰማያዊ መገለጥ እንደ ተሰጠው ሲያረጋግጥለት ቃሉ “...ዳንኤል ሆይ፡- ጥበብና ማስተዋልን እሰጥህ ዘንድ አሁን መጥቻለሁ።” ይለዋል። (ዳን. 9:22)

በአራተኛ ደረጃ ራእይን ስንበይነው ሰማያዊ ራእይ ማለት እግዚአብሔር ብቻ የሚያየውን፤ ማየት መቻል ማለት ነው። ይህ ሲባል ሰው በሰብእናው፤ በሥጋ ለባሽነቱ ብቻ፤ ማየት የማይችለውን ማየት መቻል ማለት ነው። ለዚህ ነው ራእይ ወይም መገለጥ የሚለውን ስያሜ ያገኘው። ሰው በሥጋ ዓይኑ የሚያየውና የሚገነዘበውን ሁሉ ራእይ ወይም መገለጥ ብለን እንጠራውም። ራእይ በመንፈስ ዓይን ማየት ወይም የመንፈስ ዓይን ተገልጦ መመልከትና ማስተዋል ነው። ማንኛችንም ብንሆን ራእይ አይተናል ብለን መናገር የምንችለው እግዚአብሔር አምላክ ብቻ በመንፈስ ሆኖ የሚያየውን እኛም መንፈሳዊ ዓይኖችን ተከፍቶ የማየቱ ዕድል የገጠመን ጊዜ ብቻ ነው። አለበለዚያ ግን፤ እውነተኛ፤ መለኰታዊና መንፈሳዊ ራእይ አየን ብለን መናገራችን ስህተት ይሆንብናል። ራእይ ከሰብዓዊነትና ከሥጋዊ ልምምድ አልፎ የሚገኝ ጥልቅ ምስጢር ያለው ነውና።

በአምስተኛ ደረጃ ራእይ፤ ከእገልግሎት ጥሪ ጋር፤ ለመለኰታዊ አሠራር ያግዝ ዘንድ የሚሰጥ መለኰታዊ ምሪት ነው። እግዚአብሔር ለጥራው ማከናወኛ፤ የእገልግሎትን እቅድና አፈጻጸምን የሚያስገነዝብና የሚመራው በመለኰታዊ መገለጥ ስለሆነ፤ ራእይ የሚባለውም ለዚህ ነው። እግዚአብሔር ከጥሪዎችን ጋር የሚሰጠን መመሪያና፤ በተግባርም

ልንተረጉመው የሚገባን እቅድ ይኖረዋል፤ ሲጠራን በዓላማ ነውና። ይህም ቢሆን የተሰጠን ራእይ በእግዚአብሔር ቃልና በቅዱሳን ተመዝኖ የሚጸና መሆን አለበት። ራእይ በቃሉ ውስጥ የተሰጠውን ተስፋ ባለንበት ሁኔታ ውስጥ ተግባራዊ እንዲሆንልን ጌታ የሚሰጠን መመሪያ እንጂ ከቃሉ ውጭ የሚወጣ አይደለም። ስለዚህ ነው ቃሉ የሁሉም ነገር መሠረትና መለኪያ የሆነው። በቃሉ ተፈትኖ የማያልፍ ነገር ምንጩ መንፈስ ቅዱስ አይደለም።

ስድስተኛው የራእይ ወሰን ትርጉም፣ አጠቃላይ የሆነውን የራእይን ብያኔ ይመለከታል። ይኸውም ራእይ የማያምኑትም ቢሆኑ እንደሚተረጉሙት፣ በሥጋዊ ዓይን ሊታይ የማይችለውን፣ ማለትም የማይጨበጥ የማይዳሰስና፣ ገሃድ ያልወጣውን ነገር፣ በዓይነ ሕሊና በመቃኘት፣ ነገሩ የሌለ እንኳ ቢሆንም፣ አእምሮን እንቅቶ በመንፈሳዊ ርዕዮት መመልከትና ያንንም በአካልና በሥጋ በተግባር ተገልጦ እንዲተረጎም የማድረገያው ሂደት ነው። ይህ ዓይነቱ የራእይ ትርጉም እንግዲህ፣ ከቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች የአገልግሎት እቅድና አሠራር ጋር እምብዛም የማይጋጭ ቢሆንም፣ በአብዛኛው በዚህ ትርጉም መሠረት ሲጠቀሙበት የሚገኙት በማሕበራዊ አገልግሎት (በሥራ ላይ) የሚገኙ ሰዎች ናቸው።

ምዕራፍ ዘጠኝ ቦራኢይ መኅልመስ

ምዕራፍ ዘጠኝ

በራእይ መጎልመስ

ራእይ በምዕራፍ ስምንት እንደ ተመለከትነው ከሆነ፤ ሰው በራእይ እንዴት ነው ማደግ የሚችለው? ምስጢሩስ ምንድነው? የሚለውን ጥያቄ ልንጠይቀው የሚገባን ጉዳይ ነው። ይህንንም ምስጢር ለመረዳት ስድስት መሠረታዊ ሂደቶችን እንድናጤን ያስፈልጋል። በእርግጥ በራእይ የመብሰልና የማደግን ምስጢር ለመረዳት የሚያግዙን ሂደቶች በርከት ያሉ ቢሆኑም፤ ለጊዜው ከዚህ በታች ዘርዘር አድርገን በምንመለከታቸው ስድስት ነጥቦች ላይ ብናተኩር መሠረታዊ ነገሮችን ለመቅሰም በቂ ይሆኑናል።

1) የራእይን ዓላማ መረዳት

በራእይ የማደግ ምስጢር የመጀመሪያው ደረጃ፤ የራእይን ዓላማ መረዳት ነው። ይህም ማለት ከላይ እንደገለጽነው፤ ራእይን እግዚአብሔር ሲሰጠን ወይም ሲያሳየን፤ በፊት ለፊታችን እንደሚገኘው እንደ ሲኒማ በአቡጀዲ ላይ እንደምናየው የምስል ተውኔት፤ በሕልም ዓለም ውስጥ ገብተን ተመልክተን፤ ከዚያ በኋላ አድንቀን፤ በዚያ ላይ እንድናቆም አይደለም፤ ራእይ ሲሰጠን ከዚያ ባሻገር ላለ ዓላማ ነው። ይኸውም ለአገልግሎትና ለሕይወት እጅግ የሚጠቅም መለኰታዊ ምሪት እናገኝ ዘንድ ነው። ራእይ የእግዚአብሔርን እቅድና መመሪያ

የምናይበትና የምንሰማበት ዓይነተኛ መለኰታዊ የመገናኛ መንገድ ስለሆነ፤ ከእግዚአብሔር በምንሰማበት ወቅት በጥንቃቄና በማስተዋል ማዳመጥ ይገባል። እንዳንድ ጊዜ በማወቅም ሆነ ባለማወቅ የነቢያትን ንግግር ግምት ባለመስጠት፤ ንቀን በቸልታ ስናልፍ እንገኛለን። በመሠረቱ የነቢያትን ንግግር ቸል ማለት የሚጎዳውና የሚያሳዝነው፤ የሚናገሩትን የእግዚአብሔርን አገልጋዮች ብቻ ሳይሆን፤ መልእክቱን የሳከውን እግዚአብሔርን እንደ ሆነ ልናውቅ ይገባል። ይህን ነጥብ ግልጽ የሚያደርግልን እግዚአብሔር ለሳሙኤል የመለሰለት መልስ ነው። “የሚፈርድልንም ንጉሥ ስጠን ባሉት ጊዜ ነገሩ ሳሙኤልን አስከፋው፤ ሳሙኤልም ወደ እግዚአብሔር ጸለየ። እግዚአብሔርም ሳሙኤልን አለው፡- በእነርሱ ላይ እንዳልነግሥ እኔን እንጂ አንተን አልናቁምና በሚሉህ ነገር ሁሉ የሕዝቡን ቃል ሰማ።” (1ኛሙ. 8:6-7) የእገልጋዮችን መልእክት መናቅ ማለት በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ መንገድ ኃያልና የሁሉም ገዥ የሆነውን እግዚአብሔርን መናቅ ማለት ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደምናገኘው ብዙውን ጊዜ የእስራኤላውያን ውድቀት የመጣው ከዚህ ዓይነቱ ተደጋጋሚ ድካማቸው በኋላ ነበር። አስቀድሞ እግዚአብሔር በነቢያቱ በኩል የገለጠላቸውን ራእይ ለመስማት ፈቃደኞች ሳይሆኑ ቀሩ፤ ከዚያም፤ ከብዙ ቅጣትና ውድቀት በኋላ የተቀበሉትን ራእይ፤ ምግባራዊ ያደርጉ ዘንድ ሲታዘዙ፤ ጭራሽ ለራሳቸው መመኪያና መታበያ እንዲሆን ሥርዓትና ወግ በማድረግ ተጠቀሙበት። እግዚአብሔር በሁለቱም አሠራራቸው አልተደሰተም፤ የልቡ አልሆነለትም፤ እንደ ፈቃዱ አልተከናወነለትም፤ እንደሚያሻው አልተፈጸመለትም።

እኛም የምንቀበለውን ራእይ እስራኤላውያን እንዳደረጉት ከእግዚአብሔር ፈቃድና መሻት ውጭ በማልከስከስ ወግና ልማድ አድርገን የራሳችን ክብር ከፍ እንዲል የምንጠቀምበት ሳይሆን፤ እግዚአብሔር

ለሰው ልጆች ባለው ዘላለማዊ እቅድ መሠረት አገልግሎታችንን በፈቃዱ መሠረት የምንፈጽምበት መመሪያ መሆኑን ደጋግመን ማስታወስ ይገባናል። እንግዲህ የራእይ ዋነኛው ዓላማ የሚባለው ይኸው ነው። ሐዋርያው ጳውሎስም “...ከሰማይ ለታየኝ ራእይ እንቢ አላልኩም” ያለው ይህንን ምስጢር ስለ ተገነዘበ ነበር።

እግዚአብሔር ሰፊና ዘላለማዊ እቅድ ስላለው፣ ራእይን ሲሰጥም ለአንድ ግለሰብ ብቻ ጠቀሟታ፣ ክብርና፣ ትምክህት ብሎ አይደለም። በእርግጥ ራእይን በአንድ ግለሰብ በኩል ቢያስተላልፍም፤ የራእዩ ዓላማና ውጤት ባንድ ግለሰብ ላይ ብቻ በማተኮር በዚያው ተወስኖና ተመጥኖ እንዲፈጸም አይደለም። ያንን ግለሰብ የተጠቀመው ራእዩን ለሕዝቡ ያስተላልፍ ዘንድ፣ እንደ መልእክተኛ አድርጎት ነው እንጂ ራእዩ በግለሰቡ በኩል ሲተላለፍ ግለሰቡን ልዩ ሰው አድርጎ፣ ለማሳየትና የመለኮታዊ ዘላለማዊ እቅዱም በእርሱ ላይ ብቻ እንዲያተኮር አይደለም። በግለሰቡ በኩል የሚተላለፈው ራእይ የእግዚአብሔርን ሕዝብ እንድያንጽና መንግሥቱንም የማስፋፋት ዓላማ ለማከናወን መሆኑን እጥብቆ መረዳት ከብዙ ስህተት ይጠብቀናልና ቸል አንበል።

ማንም ባለ ራእይ እግዚአብሔር በሰጠው መልእክት ላይ የይገባኛልና የባለቤትነት መብት የለውም። ራእዮችን በሙሉ ሰብስቦ፣ ለራሱ ብቻ እንደ ተሰጠው በማድረግ እንደ ግል ንብረቱ አድርጎ ማየት አይችልም። ራእይን የመስጠት፣ የመቆጣጠርና፣ የመፈጸም መብት ያለው እግዚአብሔር ብቻ ነው። እግዚአብሔር በልጆቹ በኩል ራእይን ያስተላልፋል፤ እግዚአብሔር በመረጣቸው ሰዎች በኩል የራእዩን አደራረግ ይቆጣጠራል፤ እግዚአብሔር በለያቸው ሰዎች በኩል ራእዩን በተግባራዊነት ይፈጽማል። ነገር ግን የራእይ ዋነኛው ዓላማ ከዚህ

ውጭ ከሆነ፤ ጥያቄ አለበት ማለት ነው። የጎደለው ነገር እያጣምና በመንፈስ ሆኖ መፈተኑ ለእግዚአብሔር ልጆች የተሰጠ መብት ብቻ ሳይሆን ግዴታም ነው።

ዘመናችን የዓለምን ሕብረተሰብ በእኔነት፣ በግለኝነትና በራሴነት የዋጠበት ዘመን ስለሆነ፣ በዚያው ልክ በአቢያተ ክርስቲያናትም ውስጥ ይኸው መንፈስ ሠርጸ ገብቶ፣ እግዚአብሔር ለሕዝቡ ይተላለፍና፣ ተግባራዊ ይሆን ዘንድ የሚሰጠውን ራእይ ሳይቀር የኔ ነው ወደ ማለቱ ደረጃ እየገፋ መሆኑን ማስተዋል አስፈላጊ ነው። ይህ ዓይነቱ አስተሳሰብና ግምት፣ ከራእይ ትርጉምና ዓላማ ፈጽሞ የራቀና ብልሹ ዝንባሌ ነው። ራእይ የአንድ ግለሰብ አይደለም። ራእይ ሲሰጥ እግዚአብሔርም ዓላማዬ ብሎ የሚያነጣጥረው በግለሰብ ላይ ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር መንግሥትና፣ በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ነው። ስለዚህ ከዚህ ዓላማ ውጭ እንዲሆን እግዚአብሔርን አፈናቅለን በግለሰብ ላይ ያተኩር ዘንድ ለማስገደድ እኛ ማን ነን? የሚገርመው ነገር ሳናውቅም ሆነ በድፍረት በአሁኑ ወቅት ልማድ አድርገን የምንጠቀምበት የራሳችንን ቋንቋ አጉልምሰናል (አሳድገናል)። ይኸውም በተለያየ ሥፍራ ማንነታችንን ለማስተዋወቅ በምንሻበት ጊዜ ሁሉ “የኔ ራእይ፣ የኔ አገልግሎት፣ የኔ... የኔ... የኔ...” ማለት ይቀናናል። ይህን በማድረጋችን በስህተት ዓለም ውስጥ ልብ ሳንለው ሸርተት ብለን መውረዳችንን ግን አልተገነዘብነውም። ይህን የእኔነትን በሽታ በማስመልከት፣ መጨረሻውንም በማሳየት ሐዋርያው ጳውሎስ በሚገባ በሮሜ ምዕራፍ 7 ላይ ገልጾታል።

ሐዋርያው ጳውሎስ በዚሁ ምዕራፍ የሮማውያንን የነፍስ ገዳይ ቅጣትን እንደ ዘይቤ በመጠቀም ምርር ብሎ የተናገረው ንግግር እጅግ ውስጣችንን ሰርስሮ የሚሰማን አገላለጽ ነው። በሮማውያን ዘመን አንድ

ነፍሰ ገዳይ፣ መግደሉ ከታወቀና ከተረጋገጠ በኋላ፣ የወቅቱ ሕግ የሚፈርድበት በዚህ መንገድ ነበር ይባላል። ይኸውም ነፍሰ ገዳዩ የገደለውን ሰው ሬሳ፣ ከራሱ እስከ እግሩ ድረስ በጀርባው እንዲሸከምና፣ በየከተማው እንዲዞር ይደረጋል። ይህም ቅጣት የሚፈጸመው፣ ለደቂቃዎች ወይም ለሰዓታት ወይም ለቀናት ብቻ አልነበረም። ነፍሰ ገዳዩ ከዚያ ከተሸከመው አስከሬን ጋር ተንገላትቶ፣ በሸከሙ ክብደት ተጐድቶ፣ ከሬሳው በሚወጣው መጥፎ ጠረን ገምቶ እሱም በተራው ሕይወቱ እስክታልፍ ድረስ ነበር። ምንኛ አስቃቂ ቅጣት ነው! ሐዋሪያው ጳውሎስም፣ እኔነቱን የተመለከተው ልክ እንደ ሬሳው ነው። ለዚህም ነበር ምርር ባለ አገላለጽ “ከዚህ ሟች ከሆነው ሥጋ ማን ይለየኛል” በማለት እራታ ያሰማው። እኔነት ሞቶ እንደ ከረመ በድን በላያችን ላይ ተጭኖ ራሳችንን ለማጥፋት የማይመለስ በሽታ ነው። እኔነታችን ጤናማና ግዙፍ የሆነውን መንፈሳዊ ሕይወታችንን አበሰብሶ ለበሽታና ለድካም የሚሰጥ ነገር ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር ራእይን ሲሰጥ ለራሱ ክብርና ለመንግሥቱ ማስፋፊያ እንጂ፣ የግል ራእይ የሚባል ነገር ስላለ አይደለም። ከዚህ ውጭ ራእይን መገንዘብ፣ የራእይን ዓላማ መረዳት አይሆንም። እንግዲህ በራእይ ለማደግ ይህ የማይገሰሰውን የእግዚአብሔርን ዓላማ መረዳት እጅግ አስፈላጊ ነው።

2፤ ለተገለጠው ራእይ ታማኝ መሆን።

በራእይ የማደግ ምስጢር፣ ለተገለጠው ነገር ታማኝ መሆን ነው። በራእይ ለማደግ ከፈለግን፣ እግዚአብሔር ለገለጠልን ነገር ታማኝ እንድንሆን የተገባ ነው። ምንም ጊዜ ቢሆን የእግዚአብሔር

ጉዳይና ታማኝነት ተነጣጥለው የሚታዩ ነገሮች አይደሉም። ስለዚህ እግዚአብሔር የሚያሳየን ለሚሰጠን ምሪትና ለሚገልጥልን ራእይ ታማኝነት ካልተገኘብን በራእይ ማደግ እንችልም። በራእይ እድገን ፍሬን ማፍራት የምንችለው እንዲሁም ከጅማሬ ራእይ ወደ ታላቅ ራእይ መራመድ የምንችለው፤ በቅድሚያ ከእኛ የሚፈለገውን ታማኝነት አሟልተን ስንገኝ ነው፤ እንግዲህ ይህ ሌላው በራእይ የማደግ ምስጢር ነው።

3፬ ራእይን በሥራ ላይ ማዋል።

በራእይ የማደግ ምስጢር ለማወቅ እግዚአብሔር ያሳየንን የተከበረ ነገር በሥራ ላይ ለማዋል ሙሉ ፈቃደኝነት ይኖረን ዘንድ ያስፈልጋል። ይህም ማለት ራእይን፣ በንድፍና፣ በሃሳብ ደረጃ እንዳለ እንዲቀር ሳይሆን፣ ያንን ሃሳብ እግዚአብሔር በሚሰጠው ምሪት መሠረት ተጨባጭና ገሃድ ለማድረግ፣ የሚጠይቀውን የኃላፊነት ግዴታ በፈቃደኝነት መቀበል መቻል አለብን። እጅግ በጣም የሚያሳዝነው ነገር ቢኖር ዛሬ አያሌ አገልጋዮች እግዚአብሔር ራእይን እንደገለጠላቸው ቢናገሩም፣ ለተጨባጭነቱ አንዳችም የፈቃደኝነት ዝንባሌ አለማሳየታቸው ነው። እግዚአብሔር ራእይን በሰማይ በንድፍና በሃሳብ ደረጃ ሲከወን የሚያሳየው፣ በምድር ላይ ያ ሃሳብና ንድፍ ግዙፍ ሆኖ ታይቶ፣ ተጨባጭ ይሆን ዘንድ ዋነኛ ፈቃዱ ሆኖ ነው። ታዲያ አገልጋዮች ራእይ እንደ ተገለጠላቸው ብቻ አውርተው፣ ያዩትን ራእይ በምድር ላይ ገሃድ ለማውጣትም አንዳችም ጥረት ባያሳዩ ግን ምንኛ የሚያሳዝን ጉዳይ ነው? ራእይ ተጨባጭ ካልሆነ ካልታየና ካልተዳሰሰ፣ ዋጋ አይኖረውም። ለእግዚአብሔር መንግሥትም የሚሰጠው ጥቅም የለም።

በመሠረቱ በራእይ አተረጓጎም ሂደት ላይ፣ ሌላም አማራጭ

አለ። ይኸውም ራእይን ከእግዚአብሔር ለመቀበል እድልን ያገኘ ወገኖች፤ ለተግባራዊነቱ ከጅማሬ እስከ ፍጻሜው ድረስ እነርሱ የመራራቡና የመተርጎሙ አቅሙና ጸጋው ከሌላቸው፤ ራእዩ ያሳደረባቸው የአገልግሎት ሸክም ሳይቀነስ፤ ጸጋ ያላቸውን ሰዎች እግዚአብሔር አገናኝቶአቸው፤ ራእዩ ገሃድ በመውጣት ተጨባጭነትን ያገኝ ዘንድ በጸሎት የመማጸንም የአማራጭ እድል አላቸው። ምክንያቱም ራእይን ያየ ሁሉ፤ ተጨባጭ የማድረግም ችሎታ አለው የሚል አመለካከት ሊኖረን አይገባምና። ለዚህም ነው እግዚአብሔር በእርሱ መንግሥት ግንባታ ውስጥ፤ ለአገልግሎት ቀናነት፤ የተለያየ የሥራ ድርሻ በማደላደል ያስቀመጠው። ይኸውም እግዚአብሔር ነቢያት፤ ሐዋርያት፤ አስተማሪዎችና የመሳሰሉትን ከፍተኛ የአገልግሎት ዘርፍ ምድቦች አስቀድሞ በማደላደል አስቀምጧል።

በራእይ አፈጻጸም ላይ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የምናገኛቸው ከፍተኛዎቹ የአገልግሎት ዘርፎች ታላቅ ጠቀሜታ አላቸው። ለምሳሌ ነቢያት ያያሉ፤ ሐዋርያት ይተረጉማሉ (መሠረት ይጥላሉ)፤ ወንጌላውያን የምስራቹን ቃል ይናገራሉ፤ እረኞች የመጡትን ይመግባሉ፤ ይጠብቃሉ፤ ያሰማራሉ፤ አስተማሪዎች ምስጢርን በመግለጥ ሕዝቡን ወደ ብስለት ይመራሉ። በዚህ ዓይነት መልክ ነው፤ የእግዚአብሔርን አገልግሎት እንደ መረብ ተጣምረው በመፈጸም መንግሥቱን የሚያስፋፉት።

4) በራእይ ለማደግ ፈቃደኛ መሆን።

በራእይ የማደጉ ምስጢር ለመረዳት ደግሞ፤ በአስተሳሰባችን በአመለካከታችን በብስለታችን ዕድገትን ለማሳየት መሻትና ፈቃደኝነቱም እንዲኖረን ያስፈልጋል። ምክንያቱም ሰማያዊ ራእይ ባለንበት ወይም

ከዚህ በፊት በነበርንበት የእድገትና የብስለት ደረጃ ብቻ ተወሰነን እንድንቀር ሳይሆን ከእድገት ወደ እድገት፣ ከብስለት ወደ ብስለት እየተረማመድን ደረጃችንን እንድንጨምር ለማድረግ የሚሰጠን ነገር ነው። ስለዚህ ነው ራእይ በባሕርዩ መለኰታዊና ሰማያዊ ሊሆን የቻለው። በእርግጥ ራእይ ለጀማሪ ተቀባዮቹም ሆነ እድገታቸው ለራሳቸው ላላስተማመናቸው ሰዎች አስፈሪ ነው። ይህም የሚሆንበት ምክንያት ሰማያዊ ራእይ፣ መለኰታዊ ስለሆነ ወደ ታላቅ ልምምድ የማደግና የመዘርጋትን መንፈሳዊ ኃይል በማሳወቅ ሂደት ላይ ተቀባዩን፣ ከእድናቆትና ከግርታ ጋር ፍርሃት ውስጥ ስለሚከት ነው። ለምሳሌ ሙሴ ቁጥቋጦው ሲቃጠል አይቶ የእግዚአብሔርን ድምጽና ጥሪ በሰማ ጊዜ በፍርሃት ተዋጠ። “ሙሴም ወደ እግዚአብሔር ያይ ዘንድ ፈርቶአልና ፊቱን ሸፈነ።” (ዘጸ. 3:6) የእግዚአብሔር ፈቃድም በራእያችንና በመንፈሳዊ ሕይወታችን እንድናድግና እንድንበስል ነው። ወደድንም ጠላንም ሰማያዊውን ራእይ ስንቀበል አስቀድሞ የሚታወሰንና የሚታየን ታናሽነታችን ስለሆነ፣ ቶሎ ብለን ወደ ጌታ፤ “አረ እኔ አልችልም” የሚለው ጩሽታችን ማሰማት ይቀድመናል። እግዚአብሔር ግን ማንነታችንን ሳያውቅ ራእይን አይሰጠንም። ከቶም እርሱ የማያውቀው ነገር የለም። ቢሆንም እርሱ ምንም እንኳን ታናሽ መሆናችንን እያወቀ ያንን መለኰታዊ ትዕይንት የሆነውን ራእይ ሲያሳየን ከጎኑ “አዎ እኔ ደካማነትህንና ታናሽነትህን አውቃለሁ። ቢሆንም ኃይሌ በድካምህ ይፈጸም ዘንድ ፈቃዴ ነውና አይዞህ” ማለቱ የማይቀር ነው። ከዚህ በኋላ ደግሞ የኛ ድርሻ ከራእይ ወደ ራእይ የማደግ ፈቃደኝነታችን መጨመር ይሆናል። ይኼ ነው በራእይ የማደጉ ምስጢር። ስለዚህም ነው ሐዋርያው ጳውሎስ “የኋላዬን ትቴ ወደፊት እዘረጋለሁ” በማለት በራእይ የማደጉ ምስጢር ምን እንደሆነ የገለጸው።

5▶ ራእይን ተጨባጭ ማድረግ።

በራእይ የማደጉ ምስጢር እግዚአብሔር ያሳየንንና የገለጸልንን ራእይ፣ ከሰው ባሕል፣ ልማድና ወግ አውደ መሠረት ተግባራዊና ተጨባጭ ለማድረግ መቻል አለብን። በመሠረቱ የዓለም ሕብረተሰቦች፣ እንደ አካባቢያቸው ልዩነት የተለያዩ ባሕል፣ ልማድና ወጎች አሏቸው። ሁሉም እንደራሱ ባሕል፣ ልማድና ወግ ይኖራል። አሚሪካዊው እንደ ተወለደበትና እንዳደገበት ባሕል ይኖራል፤ ነገራትንም በዚያው መንገድ ይገነዘባል። ኢትዮጵያዊውም እንደዚሁ፤ ያሳደገውና ያገለመሰው ጠብቆ ለወግ ለማዕረግ ያበቃው ባሕልና ልማድ አለው፤ ከዚህ በፊትም ሆነ፣ ከአሁን በኋላ ነገራትን መገንዘብ የሚችለው በበቀለበት ባሕልና ልማድ መሠረት ነው። ከዚያ ግንዛቤ ውጭ ለሚመጡ መልእክቶች እምብዛም ከራሱ ጋር ለማዋሃድ ስለሚከብደው በአብዛኛው ባዕድነት እንዲሰማው ያደርገዋል። ስለዚህ ይህንን ችግር ቀላል ለማድረግ፣ አንድ አገልጋይ ከእግዚአብሔር የተቀበለውን ራእይ በተቀባዩ ሕብረተሰብ ባሕልና ልማድ አውደ መሠረት ተግባራዊ የማድረግ ችሎታ እንዲኖረው ይገባል። ለምሳሌ አንድ አገልጋይ ለኢትዮጵያውያን የሚሆን ራእይና መልእክት ካለው አስቀድሞ ኢትዮጵያዊ የሆነውን ባሕልና ልማድ ማወቅ ይኖርበታል። ምክንያቱም ከእግዚአብሔር የተቀበለውን የከበረውን መልእክቱን ይዘቱንም ሳይቀንስ በኢትዮጵያውያን አቀራረብና አተረጓጎም፣ ተጨባጭ ማድረግ ለጥሩ ውጤታማነት አስፈላጊ ስለሆነ ነው። ይህም ራእይን ለተቀበለው ሰው፣ አማራጭ ብቻ ሳይሆን ኃላፊነትም እንደ ሆነ አስቀድሞ መገንዘብ ያስፈልጋል።

6▶ ራእይን መፈተን።

በራእይ የማደጉን ምስጢር ለመገንዘብ ደግሞ፡- እግዚአብሔር የሰጠንን ራእይ መፈተንና መመርመር ነው። በዳንኤል 7:19 ላይ “እንግዲህ ዳንኤል ሆይ ያየኸውን ራእይ መርምር” ተብሎ የተነገረው፤ ያየነውን ራእይ እጅግ መመርመር አስፈላጊ እንደ ሆነ ሊያስገነዝብን ነው። እግዚአብሔር አንዳንዴ የሚሰጠን ራእይ ከሩቅ እንደሚታይ ሥዕል፤ ወይም ቅርጽ፤ በብዥታ የምንገነዘበው ዓይነት ነው። ከራእይ መመርመር ማነስ የተነሳ፤ በብዥታ እንደተረዳነው፤ እንዳለ በብዥታ ስንተረጉመው ከጥቅሙ ይልቅ ጉዳቱ አመዝኖ ይገኛል። እግዚአብሔር የሚሰጠንን ራእይ በሚገባ መርምረን ስንገነዘብ፤ የአሠራሩን ቅደም ተከተል፤ የአፈጻጸሙን የደረጃ በደረጃ ክንዋኔ፤ በቅጡ እናስተውላለን። ይኼ የአሠራሩን ቅደም ተከተል ሳናዛባ፤ የአፈጻጸሙን ደረጃ በደረጃ ሳናፋልስ በተግባር ለመተርጎምና፤ በውጤቱም ለእግዚአብሔር መንግሥት መሥሩት ለሰዎችም በረከት እንዲሆን ትልቅ አስተዋጽኦ ይኖረዋል።

7▶ የራእይን ጊዜ መጠበቅ።

አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር ራእይን ሲሰጥ ልክ እንደ ጉም መያዣና መጨበጫ በሌለው ሁኔታ ሊሆን ይችላል። ይህ ነው ምስሉ፤ ቅርጹ ይህንን ይመስላል ማለት በማንችልበት ሁኔታ ውስጥ ይተወናል። ይኼኔ ያንን እጅና እግሩ ያልለየውን የራእይ ምስል ተግባራዊ ካላደረግኩ በማለት ራሳችንን ለችግርና ለስህተት ከመጋለጣችን በፊት፤ አስቀድመን ጊዜ ወስደን የተመለከትነውን ሰማያዊ ራእይ መመርመር

ይገባናል። ምናልባት የተመለከትነው ብዥ ያለብን ራእይ፣ ለዋናው የራእይ አካል መግቢያ ይሆን ዘንድ ያቀረበልን ምልክት ሊሆን ይችላል። አንድን መጽሐፍ ይዘቱን፣ ብስለቱን፣ መልእክቱን ለመገምገምና ውሳኔ ለመስጠት በቅድሚያ ከሽፋኑ ባሻገር፣ እያንዳንዱን ገጽ ማንበብ ይኖርብናል። እንደዚሁም ሁሉ ራእይን ልክ እንደ ጉም፣ በምንም ዓይነት የማይገባንን ምስል ይዞ ከተመለከትነው ጊዜ በመስጠት፣ የሚለጥቀውን የራእይ ንጋት መጠበቅ ይኖርብናል። ይህንንም ሲያደርግ እግዚአብሔር ዓላማ አለው። እግዚአብሔር ራእይን እንደ ንጋት እያደር እያጠራና እያፈካ ወሰደ፣ እንደ ቀን ብርሃን ቁልጭ የሚያደርገው የጊዜን ሂደትና ዝግመት ተጠቅሞ ነው። “የጻድቃን መንገድ ግን እንደ ንጋት ብርሃን ነው፤ ሙሉ ቀን እስኪሆንም ድረስ እየተጨመረ ይበራል።” (ምሳሌ 4:18) ምክንያቱም የሚያሳየንን ራእይ ቁልጭ አድርጎ እስከሚገባን የሚያቆየው፣ ራእዩ እንዲፈጸምና ተግባራዊ እንዲሆን የሚፈልግበትን የራሱን ሰዓትና የቀጠረውን ጊዜ ሲያመቻች ነው። ስለዚህ የተገለጠልንን ራእይ እንደ ጉም ብዥ ባለብን ሰዓት ተግባራዊ ለማድረግ መጣር ማለት በእግዚአብሔር ጊዜ ሳይሆን በራሳችን በሥጋ ውሳኔያችን የቀጠርነው ሰዓት ስለሆነ ውጤቱም ሥጋዊ ከመሆን አያልፍም። ይልቅ የእግዚአብሔርን ሰዓት ጠብቀን፣ የራእዩ ምንነት ቁልጭ ብሎ ታይቶን ተረድተን እስከምንገነዘብ ጊዜ ድረስ መጠበቅ መቻል አለብን።

ራእይ በእናቶች ማኅፀን ውስጥ እንደሚፈጠር ጨቅላን ሊመስል ይችላል። ጨቅላው ምንም እንኳን የተፀነሰ ቢሆንም፣ ደረጃ በደረጃ እያንዳንዱን ሰብዓዊ አካል ማግኘት የሚችለው በጊዜ ሂደት ውስጥ ነው። ወዲያው እንደ ተፀነሰ እጅና እግር፣ አፍንጫና አይን የመሳሰሉትም ብልቶች ተለይተው እኖሩትም። ቀስ በቀስ፣ ደረጃ

በደረጃ፣ ከጊዜ ወደ ጊዜ፣ ከቆይታ ወደ ቆይታ፣ ከእድገት ወደ እድገት እየተሸጋገረ ነው ማንነቱ ግልጽ ሆኖ የሚታየው። እንግዲህ ይህ ጨቅላ ከፅንሱ አንስቶ የእናቱን ማኅፀን በመልቀቅ እንደ ማንኛውም ሰብዓዊ አካል በምድር ለመመላለስ፣ እስከ ዘጠኝ ወር ጊዜ ይፈጅበታል። ታዲያ አባትየው ልጅ አገኘሁ ብሎ ገና ለገና ጨቅላው በሦስት ወር ላይ እንዳለ ካልተወለደ ብሎ ማስቸገር አይችልም፤ እናቲቱም ልጅ ፀንሻለሁ ብላ ገና በሽልነቱ እያለ አገላግሎችና አሳቅፋኝ ጡቱንም ላጥባው በማለት ማንንም መጠየቅና ማስጨነቅ አትችልም። እርግጥ ነው ልጅ አርግዛለች። ግን እድገቱን ጠብቆ፣ የተቀጠረለትን ጊዜ አክትሞ (ጨርሶ) በጤንነት እስከምትገላገል ድረስ በትዕግስት የመጠበቁ ፋንታ የእርሷ ነው። ራእይም አንዳንዴ እንዲሁ ነው፤ የተመለከትነው ራእይ መፈጸም ያለበትን ጊዜ ከእግዚአብሔር ዘንድ ማወቅ ይኖርብናል። የአፈጻጸሙንም ሁኔታ በቅደም ተከተል ለመገንዘብ የእግዚአብሔርን ጊዜ መጠበቅና ለእግዚአብሔር ቀጠሮ ቅድሚያ መስጠትን መማር ይኖርብናል። ብዙውን ጊዜ ይህን ዓይነቱን አሠራር ግምት ባለመስጠት ከፍተኛ ስህተት ውስጥ ወድቀው የሚገኙት ወጣቶች ናቸው። ወጣቶች ራእዩ ገና እንደታያቸው፣ ቅርጹንና ይዘቱን ሳይለዩ፤ እንደው በብዥታ ውስጥ እያሉ ተግባራዊ ካልሆነ ብለው ላይ ታች ሲሉ ይታያሉ። በዚህም ምክንያት እግዚአብሔር የሰጣቸው ራእይ፣ ከትዕግስትና ከግንዛቤ ማጣት የተነሳ ገና በእንጭጭነቱ እንዲቀጭ ይሆናል።

ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ አመጣጥ እንኳ የእግዚአብሔር ቃል ሲናገር “ጊዜው በደረሰ ጊዜ ተወለደ” ነው ያለው። ምክንያቱም ያለ እግዚአብሔር ጊዜ የሚሆን ነገር የለም። በተለይ በአገልግሎታችን ውስጥ አዎንታዊ /positive/ ውጤት ማየት የምንችለው

አገልግሎታችን ለእግዚአብሔር ጊዜና ቀጠሮ ሲገዛ ብቻ ነው። ቢሆንም በአብዛኛው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ በአንዳንድ አገልጋዮች ላይ የሕጻናት ባሕርይ ነው ጎልቶ የሚታየው። ሕፃናት ነገ ወይንም በሚቀጥለው ሳምንት ይደረግላችኋል ተብሎ ተስፋ ለተገባላቸው ቃል እምብዛም አመኔታ የላቸውም። አሁኑኑ ዛሬውኑ ካልተደረገ ወይንም ካላደረግኩ ማለት ይቀናቸዋል። ወጣቶች ራእይ የላቸውም ማለት አይደለም። እግዚአብሔር ሊጠቀምባቸው ይሻልና፤ ራእይን ይሰጣቸዋል። ቢሆንም ያንን ራእይ ምግባራዊ ያደርጉበት ዘንድ፤ የአፈጻጸሙን ቅደም ተከተል የሚያስታውቃቸው በጊዜ ብዛት ሂደት ውስጥ ነው። አለበለዚያ እግዚአብሔር የሰጣቸውን የተከበረ ራእይ አለ አግባብ በመተርጎም፤ በአላዋቂነት በመፈጸም ያበላሹታል። የዚህ ችግር ተጠቂ የሆኑት ወጣቶች የታላላቆቻቸውን ምክር የቆይታ ጥያቄ እንደ ጉዳትና እንደ ንቀት ሊቆጥሩት አይገባም። ራእይ ጊዜና ዘመን ስላለው በጊዜውና በዘመኑ እንደሚፈጸም መረዳት አለባቸው። ራእይ በተሰጠን ጀምበር ክዋኔን አያገኝም። ይህን ሁሉ ምስጢር የምንረዳው፡- ታላላቆች ከሚለግሱን ምክር ስለሆነ፤ ምክራቸውን በሚገባ በልቦናችን በማዳመጥ በትዕግስት የእምላክን ጊዜ መጠበቅ መቻል አለብን። ካልቻልን ግን ገና ብዙ ይቀረናልና መቆየታችን ምንም አማራጭ የማይገኝለት ነው። ለነቢዩ ዕንባቆም እግዚአብሔር የተናገረው ይህንን እውነት አስረግጦ ነው። ይኸውም “ራእዩ ገና እስከ ተወሰነ ጊዜ ነው፤ ወደ ፍጻሜውም ይቸኩላል፤ እርሱም አይዋሽም፤ ቢዘገይም በእርግጥ ይመጣልና ታገሠው፤ እርሱ አይዘገይም።” (ዕባ. 2:3) በማለት ነው እግዚአብሔር ዕንባቆምን ያረጋጋው።

ከሌላ አንጻር ደግሞ ራእይን እንደ ቋንጣ ዘልዝለው ለታይታ የሚሰቅሉም ጥቂቶች አይደሉም። እግዚአብሔር ራእይን የሚሰጠው

ለዘመኑና ለጊዜው ችግር መፍትሔ እንዲሆን ነው። እንዳንድ ጊዜ በእገልግሎት ውስጥ የቆዩ ሰዎች የተለማመዱት ነገር እንዲነካባቸው ስለማይፈልጉ እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያኑ የሚሰጠውን ራእይ በሥራ ላለመተርጎም የማይሰጡት ምክንያት የለም። በራሳቸው ፍርሃትና ጥርጥር ምክንያት ለዛሬ እራት የተሰጠውን ሥጋ ለነገ ቁርስ ወይም ለወደ ፊት ምሳ እያሉ ዘልዝለው ይሰቅሉታል። ከዚህ የተነሳ የእግዚአብሔር ራእይ ቋንጣ ሆኖ ተሰቅሎ ጭስና አባራ እየጠጣ ደርቆ ጣእሙን ከማጣቱም በላይ መልኩን ይቀይራል። በተለይም እንደዚህ ዓይነት አሠራር የሚያጠቀቸው በእገልግሎት ውስጥ ተመቻችተው ብዙ ጊዜ የቆዩት ናቸው። እግዚአብሔር ለወጣቱ ትውልድ የሚሰጠውን ራእይ ጸልየው በትክክለኛው ሰዓት የሚያውሉበትን ሃሳብ ከመስጠት ይልቅ በቆይታ ይይዙታል። ካልሆነም በሥራ ላይ ማዋል የማይቻልበትን ምክንያቶች ከራሳቸው ልምምድ ዝርዝር በመስጠት በግለት በመጣው ወጣት ራእይ ላይ ቀዝቃዛ ውኃ የሚያፈሉበት ጊዜ ይበዛል።

ይህ እንዳይሆን ጥንቃቄ ማድረግ በጣም ያስፈልጋል። ካልሆነ ንጉሡ ሳኦልን በስብከታችን ጊዜ እየወቀሰን በሕይወታችን እግዚአብሔር የጠራውን ዳዊት በዘመኑ አምላኩን እንዳያገለግል እንቅፋት ልንሆንበት እንችላለን። እንግዲህ ራእይን የምንፈትነው ከእግዚአብሔር መሆኑን ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጊዜ የመጣ መሆኑን ጭምር ነው። ያለ ጊዜው እንዲወለድ የተደረገ ራእይ እንደሚሞት ሁሉ ጊዜ ያለፈበት ራእይም ስለሚደርቅ አይጠቅምም። ይህ እንዳይሆን ዘመኑን መለየትና ጊዜውን ማወቅ እንደ ይሳኮር ልጆች ጥበበኞች ያሰኛል። “እስራኤልም የሚገባውን ያደርግ ዘንድ ዘመኑን የሚያውቁ ጥበበኞች ሰዎች የይሳኮር ልጆች አለቆች ሁለት መቶ ነበሩ፤” (1ዜና. 12:32)